

מסורת הש"ס

כהן גדול פרק שביעי נזיר

נד.

עין משפט
נר מצוה

בה א מ״י פ״ו מהלכות
 טומאת מת הלכה ד
 ה ו:
גו ב מ״י שם פרק ג
 הלכה ב:
גו ג מ״י שם פרק א
 הלכה יג:
בה ד מ״י שם פרק ג
 הלכה ב:
בבבה ה מ״י פ״ו מהלכות
 טומאת הלכה ו [ח]:
ב ו מ״י שם הלכה ז:

הגהות התוספות

1. צ"ל ועל. ועי' תוי"ט.
2. שיק' דכלים מ"ד דר"ה.
3. תומחא. 4. צ"ל דהעלות.
5. נדל"ה האר' קלורא.
6. בנ"א לאחר. 7. (יהושע).
8. צ"ל דרמחנא.
9. מיתוב ווארץ צו כשעורה.
10. נמקא. 11. ווארץ וין צו.
12. יודיע' בנ"א. 13. צ"ל שזהו.
14. טעבל. 15. צ"ל ממחל.
16. תיבת ביהדי נמחא. 17. וז"ל.
18. הנקל. 19. צ"ל האר' כרשא.
20. דקמיע עד שיטהר ולא קמיע.
21. רי'. 22. צ"ל וואהל רובע.
23. ודיעה בנ"א ועי' תוי"ט.
24. צ"ל אפס'.

מוסף רש"י

שומאה בוקעת ועולה.
ומטמאה כל המאהלים
עליה אפילו סמוך לרקיע
(חולין עא.).

פי' הרא"ש

וארבעאמער ר"ל הז
הדיבור שלפני הדיבור
שקודם סוף תורה אמר
פ' הבא על יבמתו אמר
שב"י קבר עובדי כוכבים
אם ממארים דתביח את
זאנאי צאן מריתים אדם
קריים אתם קריים אדם כן
תפריך וזה תביח כל הורג
נפש וכל נוגע בחלה
אויקטל את מיניהו. רבינא
אמר נהי ממשיתניהו
שמוטא אהל דתביח אדם
כי ימות באהל ממגע
מי ממשיתני מי ממשיתני
שמשמע לדידן שנייה
אויקטל לשנייה וירא
אויקטל אחד מישראל סבר
מגע ומשע מיט'.
הלכיה רבינא ר' אבהו דאמ'ר
שלפני הייבוס דאמ'ר
לדאויקטל איהו ניהו שמוטא
מכוננו דהנה סבר איהו
לדאויקטל רבנא קרא ליה
לדלאהו. ר' בנא דהוה
מערות המהלכ פ' דרש
צ"ח כן כרנן דרש
דמ"ק אמר' אין
ממשיתני אהל. ורבינא
שמוטאמא באהל. ורבינא
אמר דשפיר קרוין
אדם אורשאו ואברהם
הגדול בעקבם:
ואמ'ר ר' הונא רביה און
אמר אבר שלם: און
קרוין למגעו תהו ענין
צ"ע ר"ל מניל
שדערט
עד שיטהר כמשמא:
און תהו וטהיל:
ומניא איהו דאמר וקדש
איהו ביום ההוא ביום
ההוא ונחלתו שמתחיל
ביום און למאח פ'.

וַיֵּלֶךְ גבי נגיעה תניא וכלי הנוגע בעצם או בחלל עצם זו עטם כשעורה בחלל זו אבר הנחלל מן החי ואין בו כדי להעלות כולוה אבר הארוכה או במת זה אבר הנחלל מן המת ואין בו כדי להעלות². כולוה אקראי³ וכולוה דרשות איירי לענין מגע: **אין** בקבר רשב"י⁴ אמר זה

וקצת ועולה בקעת
 אמר רב יהודה תניא
 זו בחלל (ב) בעצם זה
 אבר הנחלל מן החי
 ה או במת זה אבר
 ר אמר ר"ל יזה קבר
 מן המת היכי דמי
 שעורה היינו הנוגע
 עצם כשעורה ואפי'
 מן קר' יוחנן לעולם
 מן למגעו יתנהו ענין
 בשביעי וסותר וכו':
 עד שיטוהר בשביעי
 שמש ומי (ג) ר"א היא
 ומאי עד שיטוהר עד
 רבנן היא תא שמע
 מונה מיד הא רישא
 יביא קרבנותיו ומני
 מטהרה עד שמיני
 ל הסככות והפרעות
 מים והגולל והדופק
 רובע עצמות וכלים
 יו ובימי גמרו על אלו
 בשלישי ובשביעי
 ואינו

רבייה. כיון שיש בו אבר שלם: ור' יוחנן אמר לך לעולם דאית ביה כשעורה ואם אינו ענין למגעו מנהו ענין למשאו. אם אינו ענין לניוגע דפסקא ליה מהנוגע בעלם מנהו לענין משאו דעלם כשעורה ממומטמא במשא וקלם קשה דל"כ מאי קאמר או במת זה אבר הנחלל ממנו המת ואית בו [כשעורה] לילמד זו עלם כשעורה: ואינו מתחיל למנות עד שיטור ויציא קרבנותו ויביעא ליה עד שיטור. דמתני' בשביעי קאי דלחצר שטבל וכו' וגלם ומתחיל מלחמו יום למנות מזירות טהרה ויציא קרבנותיו בשביעי ומני ר"א היא דלמר לעיל שפרק מי שאלמר (ד' יח): מתחיל ומונה מיד פירוש שמתחיל ומונה ששביעי קאי ומאי עד שיטור שביעי קרבנותיו ומני רבנן היא דלמרי וקדש ראשון ביום ההוא ביום הבאת קרבנותיו: ת"ש מרביתני מתחיל ומונה מיד צדדיי הכן שאין המיד במציא קרבן טומאה ומוה בשלישי ובשביעי ומתחיל ומונה מיד דהיינו בשביעי שהרי אינו זקוק להציא קרבן טומאה! והלמר דרישא עד לקטניי ולא קמי מתחיל ומונה מיד כמו בציפא שמע מינה דרישא עד שיטור ויציא קרבנותיו קאמר ומני רבנן היא:

סככות ופרעות. מפ' בגמ' [מאי ניוו:] **בית** הפרס. שדה צעלמות ונשמיר שם עלם כשעורה וליכא טומאה אלא מדרבנן: (א) **הגולל** והדופק. פרש"י צ"ע"ק דכמותות (דף ד' גולל זה זהמה המקשה (חולין עב.) על פני השדה לרצות גולל ודופק משמע ודופק אבנים שהמזבח נשענת בהן ובמקום אחר מפורש באו"ך: "המזיר מגלה עליהן ובדן הוא דהוה ליה למתני פחות מבתי לוג דס או האלות שכן מטימאין אבהן:] **ובלריה** הנוגעים במאי. דכי מו"ק פי' נפרו. פי' מן שנהנה מקלח ויורד ונאטרע בין ימי גמרו דליטו יין והנה נרפא הנגע מן הכרוע ומציא כפורים ומגלה ונכנס במחנה [גלגל] ובשמיי מציא קרצנות כרעתו ואותן ימים קרויין ימי ספרו ואין ימימיס [ספרו וגמרו] דאי מנא ספרו ה"א אכל ימי גמרו דחמיי קוטר ספרו וליכא למימר אכל גמרו קוטר דא"כ מאי נפקא מינה כמה ין הניור מגלח. לא קאי אימי ספרו ואימי גמרו שהרי [הוא צריך] **מזה**. בגמ' משמע דלא קאי אכלים הנוגעים במת דמיידי בכלי פרו דאין טעון זהא] אלא קאי אשארל ארביעיית דס וגולל ודופק: ואינו

וידאמר מר עומרם בוקעם ועולה. ונעשה קצר כגופו של מת עמו
 והיה מהם עליו אע"פ שאין גובע אלא מאהיל טמא: ואילו גבי נגיעה
 רב יודע הניא. דעד כאן מיירי בטומאת אהל מדכתיב ביה
 אהל פני השדה ומכאן ואילך בנגיעה דהא הדר ביה קרא ואמר וכל
 השוגע בשעם או בחלל או במת או
 בנקבר: ה"ג במס' זה מהחולל מן המס.⁽⁶⁾ דאמר מר⁸ מומחה

[illegible]

שמש בשביעי דהיינו (ד) שביעי ומיעל שמיו: ומי ר"א היא. דלמר
צפ"י מי שלמר הריני מיר מגלח (לעיל ד' יח): מתחיל ומונה מיד משום
הוקדש את ראשו ביום ההוא) אע"פ שלא הביא קרבנותיו: או דלמא.
ומאי עד שיטור דקאמר עד שיביא קרבנותיו דפרושי קמפרס: ומאי
רצנן היא. דפליגי עליה ואמרי דאין מתחיל לננות עד שיביא אשמו
דהיינו לאחר הבאת קרבנותיו וכל זמן שלא הביא קרבנותיו אינו מתחיל.
ואי אירכא ספרים דכתיב בהו ומני ר"ש היא לאו שצטתא ביה דכרייתא
מני לה לא דרצנן כר"ש: מדקתני סיפא. אבל הסככות ב' מתחיל
ומונה מיד מיום שביעי לפי שאינו מביא קרבן מכלל דרישא דאית
ביה קרבן: מאי עד שיטור. דקאמר עד שיביא קרבנותיו במשמע דהיינו
ושמיי ומני רצנן היא דלמרי מירות דטורה עד יום שמיי לא חיילא:
במתנא' אבל הסככות. דהיינו אין המיסך על הארץ ויש טומאה
תחת נופ (ט) וצא' מהן ואינו ידוע כנגד מי: וכן תחת אצנים הפרועות
היוצאות חוץ מן הגדר וטומאה תחת אחת מהן ואינו ידוע לאדם והלך
מיר תחתיהן: וצ"ט הפרס. שדה שנאכל בה קצר ונחרש: וארץ העמים.
שטר בצרך ובתוך ימי מירותו יא' ו' ונכנס לארץ העמים אין המיר מגלח:
ואין

שנחשש בו קבר [ועד ק' אמה] חשו חכמים שמה לדלל המהרה
ווארץ העמים. דגורו זה רבנן טומאה כדאמר בפ"ק דשבת (ד'
 כימי הארון ודופק הוא דופן של נדדן וקשה לה"ט לאמר
 דגלוין הן גולל דופק ואלו מוכסין הן ופר"ט דגולל הוא המהבה
ורביעית דם ואהל ורובעו. ^{עצמות.} לא"פ ששטמאלין צהלה ל'
 פחות מחלי קב אלה נקט שיעורים המפורשים ב"פ ^א **ספר**
 ממת עליו אמרה תורה ויבגמ' מפ"ט ^ב צהיו כלים איירי: **וימי ספר**
 ימי חלוטו שהחליטוהו לעומאה וצין ימי ספרו אחר שהחלטו וראה
 ישראל וישב מחוץ ללהלו צבעת ימים שאסור בתשמים וציוס [השביעי
 ועולין לימי נזירות ואין מבטלין את הקדומים ^ה] (וכתב צניור) ואינטיירי
 וואי תנא גמרו ה"א אבל ספרו דקיל עולה וצריך עיון **ללא ימי**
 שטימ ספרו אינו קוטר הלא כבר סתם מטעם ימי גמרו: **ע"א אלו**
 נלגלה כספרי כרעטו אלא קאי אשארף שאין מנגלח כדין מ"ר טומא'
 ע"ז ואין אדם הנוגע בהם כריח אשארף וכן לא קאי אימי גמרו ואימי

אחר. ג' מיצות שלאחר הדיבור שנאמר. וי"צ שלפי הדיבור של כ"ל וכן הוא בגדה דף
מלח וכו' א"מ ויעו"ש: ז' ד"ה מ"ש וכו' קרען טומאה האמר. מיצת האמר נמחק. וי"צ הא:
ח' ד"ה וימי ספרו וכו' הקודמים וכבז במיר. מיצות וכבז במיר נמחקו.

[illegible]

ורה אור השלם

1. וְלָקַח אֹהֶב וְטָבַל
בְּמֵי־אֵשׁ שְׂחֹר וְהִזָּה
עַל הָאֵהָלָה וְעַל בֵּית
הַכֹּהֲלִים וְעַל הַתְּפָסוֹת
אֲשֶׁר הָיוּ שָׁם וְעַל הַנִּגְעַ
עֲצֻצִים אוֹ כְּחָלָל אוֹ כְּמַת
אוֹ בְּקֶבֶר: בְּמַדְבַּר יֵט יִח

הגהות הב"ח

(א) גמ' או בחלל וגר'
נעצם זה: (ב) שם ואפי'
הכי רחמנא רבייה רר'
ידחנן אמר לך לעולם:
(ג) רש"י ד"ה והאי אבר
יט' או בחלל למה לי אלא
ללו: (ד) ד"ה איבעיא להו
יכו' דהיינו דנפקי שביעי
ממעיל (ה) ומי כ"ל
ידיד'א: (ו) ד"ה אבל וכו'
טף אחד מהן:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה או בקבר. נפ' בתרא להוריות וכו' אינו מדוקדק להסם באמת ממעטין כי יהיה פרט לפני הדיבור וכו' תוס' נגדה דף ע"ג:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א תנתי והדוסק ובר
 וסלסל יציע מי מיעי דיה
 מי ימיו קסה דסכא גבי
 גיגיה כסוי ומורה גמלי
 קסיה מיב קוס ומקח.
 יציע אחר. מי יעשיש
ב באדי הדיבור משוס
 דקדיא. מיבוס דקדיא
 ממחוק ויצי דכסוי סלי
 קסטה ובר ממיסה סלי
 סלי נעלדיז כסוי דמיס
 יאמיה כס דכרי מי דמיס
 סכס המסד וזלי כסיו
 ובר. דף ל' ע"ה
 (ענין): **א** יאמיה
 יסוי מנאן וסלין. כאן
 יאמיה וסלין סלין ומקסי
 סלין **ב** באדי סלין

ע' ע"צ בתוס' ד"ה ואין נל